

Tarja Turunen, Viimeinen Mahdollisuus

Nin syksyy maapallo radallaan
ja aika kulkee kohti loppuaan.
Oudot valot veteen heijastuu,
rauta kukkii, kivi lakastuu.
Kylm usva yll sairaan kaupungin,
sin olet tll kuitenkin.
Oli sisllni ovi raollaan,
sin avasit sen aivan kokonaan.
Lpi maailman,
lpi tulen, kaaoksen,
nyt kulkee rinnallani toinen ihminen.
Pieni hetki, lyhyt iisyys,
jonka Impn on sinun lheisyys.
On tm hetki sinun, minun,
meidn yhteinen.
Kenties ihmisajan tunti viimeinen.
Oli sisllni ovi raollaan,
sin avasit sen aivan kokonaan.
Lpi maailman,
lpi tulen, kaaoksen,
nyt kulkee rinnallani toinen ihminen.
Oli sisllni ovi raollaan,
sin avasit sen aivan kokonaan.
Lpi maailman,
lpi tulen, kaaoksen,
nyt kulkee rinnallani toinen ihminen.
Oli sisllni ovi raollaan,
sin avasit sen aivan kokonaan.
Lpi maailman,
lpi tulen, kaaoksen,
nyt kulkee rinnallani toinen ihminen.